

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 876

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 24 septembrie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR	
56. — Hotărâre privind modificarea anexei la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 111/2024 pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 343 din 1 iulie 2025 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a art. I pct. 1 (cu referire la art. XVI ¹⁾) din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2024 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare în domeniul gestionării creanțelor bugetare și a deficitului bugetar pentru bugetul general consolidat al României în anul 2024, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative	3–7
★	
Opinie separată	7–8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 289 din 30 iunie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	9–15
★	
Rectificări	16

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR****HOTĂRÂRE
privind modificarea anexei
la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 111/2024
pentru aprobarea componenței nominale
a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților**

În temeiul prevederilor art. 41 alin. (4) și ale art. 43, coroborate cu cele ale art. 46 alin. (6), (8) și (11) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 111/2024 pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1304 din 22 decembrie 2024, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— doamna deputat Gavrilă Anamaria, aparținând Grupului parlamentar POT, trece de la Comisia pentru apărare, ordine publică și siguranță națională la Comisia pentru afaceri europene, în calitate de membru;

— domnul deputat Grofu Daniel, aparținând Grupului parlamentar POT, este desemnat în calitate de membru al Comisiei pentru apărare, ordine publică și siguranță națională.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 24 septembrie 2025, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

**PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
SORIN-MIHAI GRINDEANU**

București, 24 septembrie 2025.
Nr. 56.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 343

din 1 iulie 2025

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a art. I pct. 1 (cu referire la art. XVI¹)

din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2024 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare în domeniul gestionării creanțelor bugetare și a deficitului bugetar pentru bugetul general consolidat al României în anul 2024, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— prim-magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2024 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare în domeniul gestionării creanțelor bugetare și a deficitului bugetar pentru bugetul general consolidat al României în anul 2024, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, obiecție formulată de Președintele României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 11.901 din 20 decembrie 2024 și constituie obiectul Dosarului nr. 3.968A/2024.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate se arată că în cuprinsul legii criticate a fost introdus și adoptat la Camera Deputaților, Cameră decizională, un amendament care vizează instituirea unui nou beneficiar al anulării obligațiilor fiscale. Astfel, sumele achitate de Institutul Teologic Baptist din București, în perioada 2011-2016, în contul Casei de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România sunt considerate obligații achitate potrivit legii în sens de „*obligații fiscale reprezentând contribuții de asigurări sociale achitate în numele angajaților*”. Conform motivării amendamentului, astfel cum este acesta redat în Raportul Comisiei pentru buget, finanțe și bănci, noul text legislativ reprezintă o soluție de anulare a rezultatului unui control fiscal întreprins de Administrația fiscală a Sectorului 1 la Institutul Teologic Baptist din București, în anul 2017. Ca modalitate de punere în executare a acestor dispoziții, legea dispune și emiterea de către Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF) a unei decizii de anulare a plății către bugetul asigurărilor sociale de stat a obligațiilor anterior menționate, inclusiv a dobânzilor, penalităților și tuturor accesoriilor aferente, precum și obligația de comunicare a acestei decizii către Institutul Teologic Baptist din București până cel mai târziu la data de 20 decembrie 2024. Se consideră că legea criticată are caracter individual, fiind concepută să impună dispoziții pentru un singur caz, determinat concret, *intuitu personae*. Astfel, instituind prin lege acordarea acestor facilități fiscale, respectiv anularea de către ANAF a plății către bugetul asigurărilor sociale de stat a obligațiilor anterior menționate, inclusiv a dobânzilor, penalităților și tuturor accesoriilor aferente, Parlamentul a nesocotit dispozițiile art. 1 alin. (4) din Constituție în componenta

sa referitoare la separația puterilor în stat, reglementând într-un domeniu ce ține de competența de reglementare a autorităților administrației publice centrale, respectiv organizarea activității ANAF, viciu de natură să antreneze neconstituționalitatea legii în ansamblul său. În acest sens este invocată jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 600 din 9 noiembrie 2005, Decizia nr. 970 din 31 octombrie 2007, Decizia nr. 494 din 21 noiembrie 2013, Decizia nr. 574 din 16 octombrie 2014 sau Decizia nr. 249 din 19 aprilie 2018).

4. Se consideră că, în aceste condiții, legea contravine principiului egalității în drepturi, având caracter discriminatoriu pentru alte subiecte de drept, și, ca atare, este, sub acest aspect, în totalitate neconstituțională. Norma criticată instituie, prin lege, un privilegiu pentru beneficiarul vizat, creând un cadru legal special, derogatoriu de la regulile în materie fiscală în privința anulării unor plăți către bugetul asigurărilor sociale. În acest sens este invocată jurisprudența Curții Constituționale cu referire la principiul egalității în drepturi.

5. Prin urmare, se apreciază că legea criticată încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației puterilor în stat, ale art. 16 alin. (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului și ale art. 147 alin. (4), care consacră obligativitatea respectării deciziilor Curții Constituționale.

6. Sintagma „ANAF emite decizia de anulare a plății către bugetul asigurărilor sociale de stat a obligațiilor prevăzute la alin. (1)” generează neclaritate, ceea ce este contrar art. 1 alin. (5) din Constituție, fiind susceptibilă de a crea mai multe interpretări și dificultăți în aplicare, întrucât nu se poate determina dacă anularea plății se referă la anularea modalității de executare a obligației bugetare sau la anularea obligației bugetare în sine. În prima ipoteză, pentru a se anula o plată, aceasta trebuia să fi fost efectuată în prealabil, aspect care nu se verifică în speță, iar în cea de-a doua ipoteză, anularea unei obligații fiscale ține de competența instanțelor judecătorești. Dacă textul menționat se interpretează în acest din urmă mod, rezultă că acesta încalcă art. 1 alin. (4), art. 52, 124 și 126 din Constituție. Se mai menționează că anularea unei creanțe fiscale se poate face, în cazurile limitativ și expres prevăzute de lege, de organul fiscal, în condițiile art. 266 din Codul de procedură fiscală.

7. Legea criticată instituie și o derogare de la modalitatea de exercitare de către ANAF a unor atribuții stabilite de Codul fiscal și de actele infralegale (Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală). Având în vedere conținutul reglementării, decizia de anulare emisă de ANAF nu va mai putea fi supusă controlului de legalitate, aspect ce contravine art. 52 din Constituție. Dat fiind că legea instituie o modalitate distinctă, specială de valorificare a dreptului unei persoane vătămate de o autoritate publică, o astfel de modificare echivalează și cu

stabilirea de noi condiții și limite ale exercitării acestui drept, care, potrivit art. 52 alin. (2) din Constituție, se stabilesc prin lege organică.

8. Se mai arată că, potrivit legii criticate, după emiterea deciziei de anulare, ANAF o comunică Institutului Teologic Baptist din București până cel târziu la data de 20 decembrie 2024. Ținând cont de faptul că, la data de 5 decembrie 2024, legea criticată a fost transmisă la promulgare, se consideră că, prin instituirea termenului de 20 decembrie 2024, această soluție legislativă nu poate fi pusă în executare, având în vedere necesitatea parcurgerii etapelor aferente desfășurării procesului legislativ, respectiv promulgarea, publicarea actului normativ în Monitorul Oficial al României și comunicarea către instituția interesată. Prin urmare, legea este de natură să determine o insecuritate juridică, determinată de faptul că se creează o situație de incertitudine referitoare la punerea în aplicare efectivă a prevederilor sale legale. Având în vedere că scopul adoptării unui act juridic este acela de a naște, modifica sau stinge raporturi juridice, deci de a produce efecte juridice, publicarea unui act normativ care *ab initio* nu are abilitatea de a produce aceste efecte lipsește de substanță însuși scopul legiferării, cu consecința încălcării principiului legalității prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție, sens în care se menționează Decizia Curții Constituționale nr. 647 din 24 septembrie 2020.

9. Se mai arată că instituirea în cuprinsul unor legi a unor date de intrare în vigoare a unor prevederi sau a unor termene în care unele dispoziții ale legilor produc efecte juridice mai scurte de 20 de zile afectează și atribuția constituțională a Președintelui de promulgare a legilor, restrângând, în fapt, intervalul de timp pe care Constituția l-a prevăzut pentru șeful statului pentru analiza și evaluarea legilor transmise la promulgare, contrar art. 77 alin. (1) și (2) din Constituție.

10. Se mai arată că intervalul de timp 2011-2016 în care obligațiile fiscale, reprezentând contribuții de asigurări sociale achitate în numele angajaților, sunt considerate obligații achitate generează unele neclarități și confuzie în interpretare și aplicare. Astfel, nu rezultă cu claritate asupra căror sume se aplică dispozițiile de anulare și nici perioada de timp determinată, deja încheiată, nefiind identificate regulile aplicabile anterior sau, după caz, ulterior perioadei cuprinse între anii 2011-2016. Astfel, textul criticat nu îndeplinește standardele de calitate a legii, întrucât realizează o confuzie între obligațiile bugetare și modalitățile de stingere a acestora.

11. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere.

12. Președintele Camerei Deputaților apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

13. Referitor la critica de neconstituționalitate privind încălcarea art. 1 alin. (4) din Constituție, se arată că norma criticată abilitază ANAF, care, potrivit art. 8 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013, „îndeplinește orice alte atribuții și are toate competențele conferite de lege”, să emită o decizie de anulare a plății către bugetul asigurărilor sociale de stat a obligațiilor fiscale ce reprezintă contribuții de asigurări sociale achitate deja de către Institutul Teologic Baptist din București. Niciun aspect al relațiilor sociale nu poate fi sustras acțiunii legii, pe motiv că acesta ar constitui obiectul exclusiv al unei hotărâri a Guvernului. Prin urmare, Parlamentul și-a exercitat prerogativele legislative în spiritul loialității constituționale între instituțiile fundamentale, fără afectarea

bunei funcționări a puterii executive, comportament fidel principiului separației puterilor în stat.

14. Cu referire la principiul egalității în drepturi, se arată că Parlamentul, prin textul criticat, contribuie la recunoașterea drepturilor ce rezultă din aplicarea Decretului nr. 718/1956 pentru înființarea caselor de pensii și ajutoare în cadrul cultelor din Republica Populară Română, potrivit căruia cultele recunoscute, în cadrul organizațiilor lor centrale, vor înființa case de pensii și ajutoare pentru personalul propriu în aceeași măsură în care și avocații și notarii au case de pensii proprii și nu sunt obligați să plătească contribuțiile de asigurări sociale (CAS) către bugetul asigurărilor sociale de stat.

15. Referitor la criticile privind încălcarea principiului legalității, se arată că norma criticată cuprinde două ipoteze separate, bine determinate, una vizând contribuțiile achitate în contul Casei de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România, iar cealaltă contribuții calculate, care se plătesc în bugetul asigurărilor sociale. Nici susținerea autorului potrivit căreia utilizarea sintagmei „ANAF emite decizia de anulare a plății către bugetul asigurărilor sociale de stat” nu poate fi susceptibilă de neclaritate deoarece anularea este singura modalitate, în cazul de față, pentru stingerea creanței fiscale ce izvorăște din decizia de impunere emisă de ANAF — Filiala Sectorului 1. Anularea reprezintă o modalitate de stingere a creanțelor fiscale, alături de plată, potrivit art. 22 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, plata în cazul de față fiind deja realizată către Casa de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România. Se mai arată că celelalte aspecte criticate sunt chestiuni ce țin de interpretarea și aplicarea legii, nefiind veritabile critici de neconstituționalitate.

16. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 77 alin. (1) din Constituție, se arată că din fișa actului normativ rezultă că termenul de 20 decembrie 2024 până la care ANAF emite decizia de anulare a obligațiilor fiscale a fost introdus prin amendament în urma dezbaterilor ce au avut loc în ședința Comisiei de buget, finanțe și bănci la data de 5 noiembrie 2024. Ulterior, în data de 18 noiembrie 2024, proiectul de lege a fost dezbătut și adoptat în plenul Camerei Deputaților, urmând să fie depus la secretarul general și, ulterior, transmis Președintelui României spre promulgare. Atât la data adoptării în comisie, cât și la momentul dezbaterilor din plen, termenul instituit pentru ANAF era suficient de clar și predictibil pentru a asigura atât termenul maxim de promulgare, cât și termenul de intrare în vigoare a actului normativ, după publicarea în Monitorul Oficial al României. Transmiterea la promulgare în data de 5 decembrie 2024 nu poate echivala cu un viciu de neconstituționalitate veritabil deoarece norma constituțională oferă Președintelui un termen de maximum 20 de zile pentru promulgare, autorul constituant lăsând la aprecierea Președintelui, în funcție de factori obiectivi, să promulge legea în interiorul celor 20 de zile de la primire.

17. Președintele Senatului și Guvernul nu au transmis punctele de vedere solicitate.

18. La dosarul cauzei, Institutul Teologic Baptist din București a depus un punct de vedere prin care solicită respingerea obiecției de neconstituționalitate.

19. La termenul de judecată fixat pentru data de 18 februarie 2025, Curtea a dispus, succesiv, amânarea dezbaterilor asupra cauzei pentru datele de 11 martie 2025, 27 martie 2025, 8 aprilie 2025, 29 aprilie 2025, 15 mai 2025, 5 iunie 2025 și 1 iulie 2025, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. **Obiectul controlului de constituționalitate**, astfel cum rezultă din actul de sesizare, îl constituie Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2024 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare în domeniul gestionării creanțelor bugetare și a deficitului bugetar pentru bugetul general consolidat al României în anul 2024, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative. Curtea, având în vedere motivarea obiecției de neconstituționalitate, constată că obiect al controlului îl constituie, în realitate, art. I pct. 1 (cu referire la art. XVI¹) din lege, text criticat punctual, și care are următorul cuprins:

„Art. XVI¹. — (1) *Obligațiile fiscale reprezentând contribuții de asigurări sociale achitate în numele angajaților de către Institutul Teologic Baptist din București în contul Casei de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România în perioada 2011-2016, se consideră obligații achitate potrivit legii.*

(2) *ANAF emite decizia de anulare a plății către bugetul asigurărilor sociale de stat a obligațiilor prevăzute la alin. (1), inclusiv a dobânzilor, penalităților și tuturor accesoriilor aferente, și o comunică Institutului Teologic Baptist din București până cel mai târziu la data de 20 decembrie 2024.*”

21. Textele constituționale invocate în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt cele ale art. 1 alin. (4) și (5) privind principiul separației puterilor în stat și calitatea legii, ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, ale art. 126 privind instanțele judecătorești și ale art. 147 alin. (4) privind obligativitatea deciziilor Curții Constituționale.

(1) Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate

22. În prealabil examinării obiecției de neconstituționalitate, Curtea are obligația verificării condițiilor de admisibilitate ale acesteia, prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și de art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, atât sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, iar cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează să fie cercetate în ordine, constatarea neîndeplinirii uneia având efecte dirimante și făcând inutilă analiza celorlalte condiții (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 66 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 9 martie 2018, paragraful 38, și Decizia nr. 334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018, paragraful 27).

23. Curtea urmează să constate că obiecția de neconstituționalitate îndeplinește condiția de admisibilitate prevăzută de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, sub aspectul titularului dreptului de sesizare, întrucât a fost formulată de Președintele României.

24. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de contencios constituțional, potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale

Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament, iar, potrivit art. 77 alin. (3) din Constituție, în termen de cel mult 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare.

25. Curtea reține că legea criticată a fost adoptată de Senat, în calitate de primă Cameră sesizată, în procedură de urgență, în data de 1 octombrie 2024, după care a fost trimisă la Camera Deputaților, care a adoptat-o, în calitate de Cameră decizională, în procedură de urgență, la data de 18 noiembrie 2024. La data de 2 decembrie 2024, legea a fost depusă la secretarul general al Senatului și, respectiv, al Camerei Deputaților, în vederea exercitării dreptului de sesizare a Curții Constituționale. Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională în data de 20 decembrie 2024, așa încât Curtea urmează să constate că obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în interiorul termenului de 20 de zile prevăzut de art. 77 alin. (3) din Constituție, astfel că urmează să se constate că aceasta este admisibilă.

26. Sub aspectul obiectului sesizării, Curtea urmează să constate că aceasta vizează o lege care nu a fost încă promulgată, astfel că poate forma obiectul controlului de constituționalitate prevăzut de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție.

27. În consecință, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

(2) Analiza obiecției de neconstituționalitate

(2.1) Analiza constituționalității dispozițiilor criticate în raport cu art. 1 alin. (4), art. 16 alin. (2), art. 52, art. 61 alin. (1), art. 124, art. 126 și art. 147 alin. (4) din Constituție

28. Curtea observă că textul criticat a fost introdus în cuprinsul proiectului de lege ca urmare a aditerii unui amendament la Camera Deputaților, Cameră decizională, justificat de faptul că „Administrația fiscală a Sectorului 1 a întreprins un control fiscal la Institutul Teologic Baptist din București (ITBB) și în urma acestuia a emis în anul 2017 o decizie de stabilire în sarcina acestuia a obligației de plată a unor obligații fiscale, contribuții sociale datorate de angajați și de angajator bugetului asigurărilor sociale de stat. Organul fiscal nu a acceptat argumentul, susținut în subsidiar și de Secretariatul de Stat pentru Culte, că Institutul, parte a Cultului Creștin Baptist din România, achită cu bună-credință și în completă concordanță cu prevederile legale Casei de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România toate contribuțiile calculate potrivit legii. Casa de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România funcționează în temeiul Decretului nr. 718/1956 pentru înființarea caselor de pensii și ajutoare în cadrul cultelor din Republica Populară Română, angajaților aplicându-li-se prevederile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor, republicată: *Salariații și asigurații cultelor care dispun de case de pensii sau fonduri de pensii proprii se supun regulamentelor adoptate de către organele de conducere ale cultelor, în conformitate cu statutele acestora și în acord cu principiile generale ale legislației privind asigurările sociale de stat.* Situația creată este una paradoxală, ITBB fiind ținut să plătească de două ori o obligație ce îi incumbă o singură dată. Sumele reprezentând contribuții sociale obligatorii în numele

angajaților au fost deja achitate în temeiul legii și în termenul prevăzut de lege. Însă dacă Institutul nu achită ANAF (bugetului de asigurări sociale de stat) sumele evidențiate în decizia de impunere nr. F-S1 19/27.02.2017, acumulează datorii reprezentând obligații fiscale accesorii și riscă executarea silită. Așadar, singura soluție de rezolvare a situației este prevederea expresă într-un text normativ cu putere de lege a exonerării ITBB de la o dublă plată” (a se vedea Raportul Comisiei pentru buget, finanțe și bănci din 5 noiembrie 2024).

29. Cu alte cuvinte, textul criticat privește, în mod direct, situația drepturilor de pensie ale angajaților ITBB, institut care a plătit sumele aferente contribuțiilor către Casa de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România, și nu bugetului asigurărilor sociale de stat, astfel cum s-a stabilit prin decizia de impunere emisă de ANAF, rămasă definitivă, ca urmare a respingerii, prin hotărâre judecătorească, a plângerii formulate împotriva acesteia. Ca atare, pentru perioada 2011-2016 acești angajați își văd drepturile de pensie afectate în măsura în care ITBB nu virează — din nou — respectivele sume, de această dată, la bugetul asigurărilor sociale de stat. În aceste condiții, legiuitorul, prin textul criticat, recunoaște situația de drept existentă și, pentru a nu fi afectate drepturile la pensie ale personalului antereferit, a intervenit și a asimilat *ex lege* suma plătită Casei de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România ca fiind plătită bugetului asigurărilor sociale de stat pentru perioada 2011-2016. Curtea reține că un asemenea procedeu de stingere a obligației fiscale poate fi realizat numai printr-un act cu caracter legislativ.

30. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, legiferarea presupune normarea unor acțiuni/conduite/comportamente de la cele mai generale la cele mai concrete, chiar cazuale, gradul de generalitate al legii fiind determinat, în mod exclusiv, de decizia de oportunitate a Parlamentului. Neexistând un grad de generalitate prestabilit al reglementării, este voința exclusivă a legiuitorului să aleagă modalitatea concretă de legiferare, în raport cu obiectul de reglementare și scopul urmărit. Astfel, gradul de generalitate al unei legi este variabil în funcție de specificul relațiilor sociale reglementate și de finalitatea urmărită, sens în care legiuitorul este cel care optează pentru diferite forme și tehnici de exprimare a normelor juridice. Gradul de generalitate al legii nu are relevanță constituțională, în măsura în care scopul urmărit nu este unul personal sau particular. Prin urmare, caracterul individual al reglementării exprimă un grad de concretețe și nu se constituie într-un criteriu pentru determinarea caracterului normativ al legii. Normativitatea se apreciază după formula obiect de reglementare și scopul urmărit, astfel încât determinarea ei se realizează de la caz la caz (Decizia nr. 139 din 3 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 302 din 25 martie 2021, paragrafele 104 și 108).

31. În cazul de față, Curtea constată că reglementarea situației personalului unui cult religios din perspectiva drepturilor acestuia de pensie reprezintă o decizie de oportunitate a Parlamentului, care asimilează plățile efectuate în perioada 2011-2016 către Casa de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România cu plata datorată bugetului asigurărilor sociale de stat în scopul asigurării și garantării drepturilor de pensie ale personalului antereferit. O asemenea soluție legislativă vizează aplicarea unui anumit tratament juridic unei anumite categorii de persoane în scopul garantării drepturilor lor constituționale, ceea ce demonstrează că legea are caracter normativ, indiferent că obiectul său de reglementare vizează o categorie de persoane mai restrânsă și, în consecință, determinabilă. Reglementarea situației juridice a acestei

categorii de persoane nu aduce în discuție crearea unui tratament privilegiat al acestora, ci reglarea unui dezechilibru generat ca urmare a modului de aplicare a normelor juridice, coroborată cu trecerea unui interval de timp considerabil care face dificil de remediat situația persoanelor în cauză în lipsa recurgerii la o ficțiune juridică (considerarea plăților efectuate către o entitate ca fiind făcute către o altă entitate). Totodată, textul criticat nu aduce atingere competenței instanțelor judecătorești în domeniul fiscal și nici autorității de lucru judecat a hotărârilor judecătorești pronunțate cu privire la decizia de impunere incidentă în cauză; din contră, recunoaște efectele acestora și stabilește o modalitate de rezolvare a situației generate în privința drepturilor de pensie ale personalului unui cult religios.

32. Ca atare, Curtea reține că textul criticat nu încalcă art. 1 alin. (4), art. 16 alin. (2), art. 52, art. 61 alin. (1), art. 124 și 126 din Constituție.

33. Totodată, jurisprudența Curții Constituționale invocată cu privire la imposibilitatea reglementării prin lege a unui domeniu determinat concret, în considerarea unei rațiuni individuale și *intuitu personae* a reglementării, nu este incidentă în cauză, întrucât scopul urmărit prin reglementarea criticată ține de realizarea politicii legislative și nu se circumscrie exclusiv unor probleme de interes strict personal și particular, cu consecința creării unor privilegii personale/private. Prin urmare, art. 147 alin. (4) din Constituție nu a fost încălcat.

(2.2) Analiza constituționalității dispozițiilor criticate în raport cu art. 1 alin. (5) din Constituție

34. Din analiza textului criticat Curtea reține că este neechivoc faptul că sumele achitate în contul Casei de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România în perioada 2011-2016 se consideră „obligații achitate potrivit legii”, iar decizia ANAF la plata de către ITBB a aceleiași sume în contul bugetului asigurărilor sociale de stat se anulează, tocmai pentru a nu se face o plată dublă de către ITBB. Cu alte cuvinte, prin intermediul unei ficțiuni juridice (considerarea unei plăți incorecte ca fiind corectă), suma plătită unei entități este considerată a fi fost plătită entității căreia, în realitate, i se datora respectiva sumă. Astfel, problema deficienței de redactare nu se susține.

35. Totodată, Curtea observă că modalitățile de interpretare a normei juridice criticate, aplicarea sa concretă de către ANAF și corelarea formulelor redacționale cu cadrul normativ existent în vigoare sunt aspecte care excedează competenței Curții Constituționale.

(2.3) Analiza constituționalității dispozițiilor criticate în raport cu art. 77 din Constituție

36. Cu privire la faptul că, potrivit legii criticate, după emiterea deciziei de anulare, ANAF o comunică ITBB până cel târziu la data de 20 decembrie 2024, în condițiile în care legea a fost trimisă la promulgare la data de 5 decembrie 2024, Curtea observă că termenul prevăzut de legea criticată nu este unul imperativ, absolut, ci unul relativ, astfel că nerespectarea acestuia nu afectează validitatea deciziei de anulare a plății. Dacă, din diverse motive, care țin de parcursul legislativ al actului normativ analizat, legea este promulgată după acest termen, obligația principală, de anulare a deciziei, nu este afectată, iar faptul că, în aceste circumstanțe, comunicarea se realizează după termenul-limită stabilit nu produce niciun efect juridic asupra validității deciziei de anulare. Prin urmare, un astfel de termen fixat nu perturbă derularea procedurilor constituționale și nici nu poate fi perceput ca un element de presiune asupra Președintelui României pentru a accelera promulgarea legii. Ca atare, textul criticat nu încalcă art. 77 din Constituție.

37. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate și constată că dispozițiile art. I pct. 1 (cu referire la art. XVI¹⁾) din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2024 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare în domeniul gestionării creanțelor bugetare și a deficitului bugetar pentru bugetul general consolidat al României în anul 2024, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 1 iulie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru **MARIAN ENACHE**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă
coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea
și funcționarea Curții Constituționale,

semnează

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Prim-magistrat-asistent,
Benke Károly

★

OPINIE SEPARATĂ

În **dezacord** cu soluția pronunțată de Curtea Constituțională, cu majoritate de voturi, de respingere ca neîntemeiată a obiecției de neconstituționalitate formulate de Președintele României cu privire la *Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2024 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare în domeniul gestionării creanțelor bugetare și a deficitului bugetar pentru bugetul general consolidat al României în anul 2024, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative*, formulăm prezenta **opinie separată**, considerând că obiecția trebuia să fie admisă întrucât legea criticată încalcă următoarele dispoziții din Constituție:

— **art. 1 alin. (4) din Constituție privind principiul separației și echilibrului puterilor;**

— **art. 1 alin. (5) din Constituție privind principiul legalității și al securității raporturilor juridice.**

1. Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2024 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare în domeniul gestionării creanțelor bugetare și a deficitului bugetar pentru bugetul general consolidat al României în anul 2024, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative a introdus în textul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2024 un nou articol, respectiv art. XVI¹, prin care se stabilește că „*Obligațiile fiscale reprezentând contribuții de asigurări sociale achitate în numele angajaților de către Institutul Teologic Baptist din București în contul Casei de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România în perioada 2011-2016, se consideră obligații achitate potrivit legii*” și se reglementează obligațiile Agenției Naționale de Administrare Fiscală în ceea ce privește această situație, respectiv faptul că „*emite decizia de anulare a plății către bugetul asigurărilor sociale de stat a obligațiilor prevăzute la alin. (1), inclusiv a*

dobânzilor, penalităților și tuturor accesoriilor aferente, și o comunică Institutului Teologic Baptist din București până cel mai târziu la data de 20 decembrie 2024.”

2. În legătură cu situația concretă vizată de dispozițiile criticate se constată că Agenția Națională de Administrare Fiscală a întreprins la data de 27.02.2017 un control cu privire la Institutul Teologic Baptist din București, în urmă căruia a emis Decizia nr. 302 din 7.09.2017, prin care a obligat Institutul Teologic Baptist din București la vărsarea unor contribuții de asigurări sociale de stat. Decizia menționată și raportul de inspecție fiscală ce a stat la baza acesteia au fost contestate în instanță de către Institutul Teologic Baptist din București, acțiune ce a făcut obiectul Dosarului nr. 8.186/2/2017 format în cadrul Curții de Apel București, care a admis acțiunea prin Sentința nr. 1.943/2018. Ulterior, prin Decizia nr. 5.400 din 9 noiembrie 2021, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul formulat împotriva sentinței anterior menționate a Curții de Apel București și a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată de către Institutul Teologic Baptist din București. Prin urmare, dispozițiile legale criticate își propun să schimbe situația juridică stabilită într-un caz concret printr-o hotărâre judecătorească definitivă, cu autoritate de lucru judecat, și să oblige un organ de specialitate al administrației publice centrale expres identificat la o conduită de asemenea expres identificată. În afară de faptul că o astfel de normă juridică nu are caracter general și impersonal, ea contravine și principiului separației puterilor în stat prevăzut de art. 1 alin. (4) din Constituție, prin încălcarea de către puterea legislativă atât a competențelor puterii executive, cât și a competențelor puterii judecătorești.

3. Potrivit art. 1 din cadrul Hotărârii Guvernului nr. 520/2013, Agenția Națională de Administrare Fiscală este un organ de specialitate al administrației publice centrale, instituție publică

cu personalitate juridică aflată în subordinea Ministerului Finanțelor Publice. Această autoritate administrativă centrală a stabilit printr-un act administrativ individual (Decizia nr. 302 din 7.09.2017) anumite obligații fiscale în sarcina unui subiect individual de drept (Institutul Teologic Baptist din București). Or, norma juridică criticată, deși se regăsește într-un act *normativ* al Parlamentului, arată că numai aceste obligații fiscale, care revin doar acestui subiect individual de drept, „se consideră obligații achitate potrivit legii”.

4. Într-o jurisprudență constantă Curtea Constituțională a stabilit că „acceptarea ideii potrivit căreia Parlamentul își poate exercita competența de autoritate legiuitoare în mod discreționar, oricând și în orice condiții, adoptând legi în domenii care aparțin în exclusivitate actelor cu caracter infralegal, administrativ, ar echivala cu o abatere de la prerogativele constituționale ale acestei autorități consacrate de art. 61 alin. (1) din Constituție și transformarea acesteia în autoritate publică executivă” (a se vedea în acest sens Decizia nr. 494 din 21 noiembrie 2013; Decizia nr. 777 din 28 noiembrie 2017; Decizia nr. 643 din 24 septembrie 2020). De asemenea, Curtea a arătat în mod repetat că reglementarea de către Parlament în cazuri determinate este de natură să contravină „dispozițiilor art. 1 alin. (4) din Constituție referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, Parlamentul intrând în sfera de competență a autorităților executive, singura autoritate publică cu atribuții în organizarea executării legilor, prin adoptarea actelor cu caracter administrativ” (a se vedea în acest sens Decizia nr. 574 din 16 octombrie 2014; Decizia nr. 970 din 31 octombrie 2007).

5. Or, în cazul de față Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2024 reglementează într-un domeniu care aparține în exclusivitate actelor cu caracter infralegal, respectiv constatarea stingerii unor creanțe fiscale aparținând unui subiect individual de drept, subrogându-se Agenției Naționale de Administrare Fiscală, ca organ al administrației publice specializat în materie fiscală și având competența de a organiza executarea legii și a sancționa contravențional nerespectarea sa. Intervenția puterii legislative vizează un raport juridic determinat, ce a făcut deja obiectul unui act administrativ individual, cu scopul și consecința stingerii efectelor juridice ale respectivului act administrativ. În acest mod, Parlamentul a încălcat principiul separației puterilor în stat prin încălcarea atribuțiilor puterii executive.

6. În plus, actul administrativ ce a constatat existența creanțelor fiscale considerate „achitate” prin efectul normei legale criticate a fost supus controlului judecătoresc pe calea contenciosului administrativ, iar această procedură judiciară s-a finalizat cu pronunțarea Deciziei nr. 5.400 din 9.11.2021 de către Înalta Curte de Casație și Justiție prin care Institutul Teologic Baptist din București a fost obligat la plata creanțelor. Or, norma legală criticată echivalează cu o ștergere a datoriei fiscale, contrar hotărârii judecătorești rămase definitivă și intrată în puterea lucrului judecat, în acest mod puterea legiuitoare impietând asupra puterii judecătorești.

7. Curtea Constituțională a României, în Decizia nr. 6 din 11 noiembrie 1992, a arătat că: „În virtutea principiului separației puterilor în stat, Parlamentul nu are dreptul să intervină în procesul de realizare a justiției. Dreptul de control al Parlamentului se exercită și asupra modului cum funcționează organele puterii judecătorești, el stabilind, în acest scop, regulile după care se desfășoară activitatea de judecată. Potrivit Constituției, acest drept, însă, se poate exercita numai cu respectul autorității lucrului judecat și fără a împiedica instanțele

judecătorești de a-și exercita misiunea lor, prevăzută de art. 125 din Constituție, de realizare a justiției. O imixtiune a puterii legislative care ar pune autoritatea judecătorească în imposibilitatea de a funcționa, chiar dacă numai cu referire la o anumită categorie de cauze și pentru o anumită perioadă de timp, ar avea drept consecință ruperea echilibrului constituțional dintre aceste autorități. De aceea, o dispoziție legală prin care se suspendă cursul judecății sau executarea hotărârilor judecătorești definitive referitoare la anumite cauze determinate este neconstituțională.” Prin urmare, reglementarea de către Parlament a unor măsuri ce privesc „cauze determinate” ce fac sau au făcut obiectul unor cauze de pe rolul instanțelor judecătorești atrage încălcarea principiului separației puterilor în stat.

8. Mai mult, așa cum Curtea Constituțională a stabilit prin Decizia nr. 524 din 7 iulie 2015, chiar „dacă opțiunea legiuitorului este pentru revocarea sau anularea actului administrativ, aceasta nu poate opera decât în condițiile stipulate de lege, respectiv măsura nu poate fi dispusă decât de o instanță judecătorească, cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 554/2004”. Or norma legală criticată în prezenta cauză impune Agenției Naționale de Administrare Fiscală să emită o decizie de anulare a plății către bugetul asigurărilor sociale de stat a obligațiilor fiscale constatate prin Decizia nr. 302 din 7.09.2017, inclusiv a dobânzilor, penalităților și tuturor accesoriilor aferente, fără a menționa existența controlului judiciar și contrar unei hotărâri judecătorești.

9. Cât privește posibila încadrare a dispozițiilor legale criticate în categoria celor de amnistie fiscală, așadar, de anulare a unor obligații fiscale indiferent de izvorul lor, o astfel de prevedere ar trebui să îndeplinească anumite condiții. În primul rând, amnistia, prin însăși definiția termenului, reprezintă o măsură generală și impersonală de anulare a unor obligații sau de înlăturare a răspunderii penale sau fiscale, persoanele cărora li se va aplica fiind cel mult determinabile, iar nu un subiect individual de drept expres identificat precum în cazul de față. În al doilea rând, amnistia fiscală presupune o manifestare expresă de voință din partea legiuitorului în sensul anulării unor obligații fiscale neachitate, iar nu „considerarea ca achitate potrivit legii” a unor obligații fiscale greșit plătite. Suplimentar, considerarea unor creanțe fiscale drept „achitate” nu poate echivala cu un mijloc de stingere a acestora în conformitate cu normele fiscale și de procedură fiscală din România. Potrivit art. 22 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, „creanțele fiscale se sting prin plată, compensare, executare silită, scutire, anulare, prescripție, dare în plată și prin alte modalități prevăzute expres de lege”, fără a fi prevăzută măsura „considerării ca achitate”. Prin urmare, norma legală criticată se prezintă mai degrabă ca un mijloc de combatere a efectelor juridice ale unui act administrativ individual, a cărui validitate a fost confirmată printr-o decizie a Înaltei Curți de Casație și Justiție. O astfel de conduită din partea Parlamentului periclitează securitatea raporturilor juridice și încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție.

În concluzie, pentru toate aceste motive considerăm că dispozițiile art. XVI¹, introdus prin art. I pct. 1 din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2024 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare în domeniul gestionării creanțelor bugetare și a deficitului bugetar pentru bugetul general consolidat al României în anul 2024, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, sunt neconstituționale.

Judecător,

Elena-Simina Tănăsescu

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 289

din 30 iunie 2025

Dosar nr. 3.039/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Lavina Curelea	— judecător la Secția I civilă
Andreia Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Denisa Livia Bâldean	— judecător la Secția I civilă
Mariana Hortolomei	— judecător la Secția I civilă
Ileana Ruxandra Tirică	— judecător la Secția I civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Vasile Bîcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ștefania Dragoe	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ionel Florea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Dumitrache	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 3.039/1/2024, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Oana Cristina Popescu, magistrat-asistent-șef în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în temeiul art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.553/104/2023, pentru

pronunțarea unei hotărâri prealabile privind dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„În contextul suspendării raportului de serviciu în conformitate cu dispozițiile art. 86 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, cu modificările și completările ulterioare, art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici dă dreptul funcționarului public de a solicita și în același timp incumbă obligația angajatorului de a acorda despăgubiri reprezentând dobânzi penalizatoare și actualizarea cu indicele de inflație a drepturilor salariale în condițiile art. 166 alin. (4) din Codul muncii, art. 1.531 alin. (1) și alin. (2) teza I și art. 1.535 alin. (1) din Codul civil”.

5. Magistratul-asistent-șef prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților; părțile nu au depus punct de vedere asupra raportului.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 2 decembrie 2024, în Dosarul nr. 1.553/104/2023, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 1 alin. (1) și art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept anterior menționată.

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 23 decembrie 2024, cu nr. 3.039/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit la 30 iunie 2025.

II. Normele legale incidente

9. Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

Art. 86 alin. (2): „(2) În cazul în care funcționarul public este trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de natura celor prevăzute la art. 54 lit. h), persoana care are competența legală de numire în funcția publică va dispune suspendarea funcționarului public din funcția publică pe care o deține.”

Art. 86 alin. (3): „(3) În cazul în care s-a dispus clasarea sau renunțarea la urmărirea penală ori achitarea sau renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, precum și în cazul încetării procesului penal, suspendarea din funcția publică încetează, iar funcționarul public respectiv își va relua activitatea în funcția publică deținută anterior și îi vor fi achitate drepturile salariale aferente perioadei de suspendare.”

10. Art. 166 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Codul muncii*):

„(4) Întârzierea nejustificată a plății salariului sau neplata acestuia poate determina obligarea angajatorului la plata de daune-interese pentru repararea prejudiciului produs salariatului.”

11. Codul civil:

„Art. 1.531. — (1) Creditorul are dreptul la repararea integrală a prejudiciului pe care l-a suferit din faptul neexecutării.

(2) Prejudiciul cuprinde pierderea efectiv suferită de creditor și beneficiul de care acesta este lipsit. La stabilirea întinderii prejudiciului se ține seama și de cheltuielile pe care creditorul le-a făcut, într-o limită rezonabilă, pentru evitarea sau limitarea prejudiciului.”

„Art. 1.535. — (1) În cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadență, creditorul are dreptul la daune moratorii, de la scadență până în momentul plății, în cuantumul convenit de părți sau, în lipsă, în cel prevăzut de lege, fără a trebui să dovedească vreun prejudiciu. În acest caz, debitorul nu are dreptul să facă dovada că prejudiciul suferit de creditor ca urmare a întârzierii plății ar fi mai mic.”

12. Ordonanța Guvernului nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar:

„Art. 1. — (1) Părțile sunt libere să stabilească, în convenții, rata dobânzii atât pentru restituirea unui împrumut al unei sume de bani, cât și pentru întârzierea la plata unei obligații bănești.

(2) Dobânda datorată de debitorul obligației de a da o sumă de bani la un anumit termen, calculată pentru perioada anterioară împlinirii termenului scadenței obligației, este denumită *dobândă remuneratorie*.

(3) Dobânda datorată de debitorul obligației bănești pentru neîndeplinirea obligației respective la scadență este denumită *dobândă penalizatoare*. (...)”

„Art. 2. — În cazul în care, potrivit dispozițiilor legale sau prevederilor contractuale, obligația este purtătoare de dobânzi remuneratorii și/sau penalizatoare, după caz, și în absența stipulației exprese a nivelului acestora de către părți, se va plăti dobânda legală aferentă fiecăreia dintre acestea.”

„Art. 3. — (1) Rata dobânzii legale remuneratorii se stabilește la nivelul ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale a României, care este rata dobânzii de politică monetară stabilită prin hotărâre a Consiliului de Administrație al Băncii Naționale a României.

(2) Rata dobânzii legale penalizatoare se stabilește la nivelul ratei dobânzii de referință plus 4 puncte procentuale.”

III. **Expunerea succintă a procesului**

13. Prin Cererea înregistrată cu nr. 1.553/104/2023 pe rolul Tribunalului Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, reclamanta XX a solicitat obligarea pârâtei Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice XX la plata:

— sumei reprezentând actualizarea cu indicele prețurilor de consum a drepturilor salariale în cuantum de 222.614 lei, achitate la data de 14.09.2022, pentru perioada cât a avut suspendat raportul de serviciu, respectiv 1.02.2014-1.05.2018;

— sumei reprezentând daune moratorii, aferentă sumei solicitate la punctul de mai sus, de la data de 14.09.2022 (când trebuia achitată această sumă) și până la achitarea efectivă a acesteia.

14. În drept, cererea a fost întemeiată pe prevederile art. 1.531 și art. 1.535 din Codul civil, respectiv ale art. 1 alin. (2) raportat la art. 166 alin. (4) și art. 278 din Codul muncii.

15. Pârâta Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice XX a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

16. Prin Sentința nr. 254/2024, pronunțată în Dosarul nr. 1.553/104/2023, Tribunalul Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea și a obligat pârâta la plata sumei de 82.129 lei, reprezentând actualizarea cu indicele prețului de consum a drepturilor salariale în cuantum de 222.614 lei, pentru perioada 1.02.2014-1.05.2018, și a sumei de 4.619 lei, reprezentând dobândă penalizatoare aferentă sumei de 82.129 lei.

17. În motivarea sentinței, tribunalul a reținut incidența principiului reparării integrale, prevăzut de art. 1.531 din Codul civil, arătând că, prin plata cu întârziere a drepturilor salariale, reclamanta a suferit un prejudiciu și că nu există niciun temei legal care să interzică actualizarea sumei cu indicele prețurilor de consum și acordarea daunelor moratorii.

18. Pierderea efectivă suferită de creditor ca prim element de reparare integrală a prejudiciului este remediată prin actualizarea sumei cu indicele prețurilor de consum, impunându-se și remedierea celui de-al doilea element constitutiv al prejudiciului, prin acordarea beneficiului de care a fost lipsit, adică daune-interese moratorii.

19. Împotriva acestei sentințe pârâta a formulat recurs, apreciind sentința ca fiind nelegală.

20. În esență, în motivarea căii de atac, a arătat că prin Decizia nr. 277/2013, emisă de pârâtă, s-a suspendat raportul de serviciu al reclamantei până la soluționarea definitivă a unei cauze penale, iar, ulterior soluționării definitive a acesteia, pârâta a procedat în conformitate cu dispozițiile art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, achitându-i reclamantei drepturile salariale aferente perioadei de suspendare.

21. S-a arătat că principiul reparării integrale a prejudiciului se aplică în cazul neexecutării obligației de plată, ceea ce nu este cazul în speță, neexistând nici faptă ilicită, nici vinovăție pentru a fi îndeplinite condițiile de angajare a răspunderii civile potrivit art. 1.357 și 1.358 din Codul civil.

22. Investită cu calea extraordinară de atac a recursului, prin Încheierea din 2 decembrie 2024, în Dosarul nr. 1.553/104/2023, Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție, în baza art. 1 alin. (1) și art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept anterior menționată.

IV. **Motivele reținute de titularul sesizării**

23. Instanța de trimitere a constatat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în raport cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

24. S-au avut în vedere dispozițiile art. 1 și art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 14 iunie 2024.

25. S-a constatat că instanța de control judiciar este investită cu judecarea recursului declarat împotriva Sentinței nr. 254/28.05.2024 pronunțate de Tribunalul Olt în Dosarul nr. 1.553/104/2023, iar obiectul cererii de chemare în judecată îl constituie obligarea pârâtei Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice XX la plata sumei reprezentând actualizarea cu indicele prețurilor de consum a drepturilor salariale în cuantum de 222.614 lei, achitate la data de 14.09.2022, pentru perioada cât reclamanta a avut suspendat raportul de serviciu, respectiv 1.02.2014-1.05.2018, și a sumei reprezentând daune moratorii, aferente sumei solicitate la punctul de mai sus, de la data de 14.09.2022 (când trebuia achitată această sumă) și până la achitarea efectivă a acesteia.

26. Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum rezultă din datele publice afișate pe portalul Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar asupra aspectelor ce fac obiectul sesizării instanța supremă nu a statuat, astfel cum rezultă din jurisprudența sa.

27. S-a arătat, de asemenea, că se impune precizarea că, spre deosebire de art. 519 alin. (1) din Codul de procedură civilă, prevederile art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu mai stabilesc și condiția noutății, iar caracterul imperativ al normelor în discuție exclude orice eventuale aprecieri ale instanței de trimitere cu privire la

difficultatea chestiunii de drept, astfel că nu se impune analiza îndeplinirii condițiilor referitoare la aceste aspecte.

28. Instanța de trimitere a menționat că, chiar dacă tangențial, prin Decizia nr. 2/2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, Decizia nr. 21 din 22 iunie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și Decizia nr. 75 din 7 decembrie 2020 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanța supremă și-a exprimat punctul de vedere cu referire la chestiunile sesizate, totuși apreciază că dezlegarea acestei chestiuni de drept este importantă, deoarece de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei și prin această modalitate se asigură unificarea practicii judiciare în această problemă de drept, deziderat stabilit în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

V. Punctul de vedere al titularului sesizării

29. Instanța a reținut că reclamanta a solicitat acordarea unor pretenții accesorii aferente drepturilor salariale achitate pentru perioada de suspendare, în conformitate cu dispozițiile art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, suspendarea raportului de serviciu fiind dispusă conform art. 86 alin. (2) din același act normativ.

30. În cauză, după soluționarea definitivă a dosarului penal, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice XX a procedat în conformitate cu dispozițiile art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, în sensul că i-au fost achitate reclamantei drepturile salariale aferente perioadei de suspendare.

31. În ceea ce privește solicitarea reclamantei de acordare a dobânzii remuneratorii pentru drepturile salariale, prin prisma prevederilor art. 117 din Legea nr. 188/1999 raportat la Codul muncii, se reține că art. 166 alin. (4) din Codul muncii prevede că „Întârzierea nejustificată a plății salariului sau neplata acestuia poate determina obligarea angajatorului la plata de daune-interese pentru repararea prejudiciului produs salariatului”.

32. Astfel, dispozițiile art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, mai sus evocate, care prevăd achitarea drepturilor salariale aferente perioadei de suspendare, se impun a fi avute în vedere în corelare cu dispozițiile Codului muncii și ale Codului civil.

33. Potrivit art. 52 alin. (2) din Codul muncii: „În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b), dacă se constată nevinovăția celui în cauză, salariatul își reia activitatea anterioară și i se plătește, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, o despăgubire egală cu salariul și celelalte drepturi de care a fost lipsit pe perioada suspendării contractului”.

34. Referitor la plata dobânzii, solicitată prin cererea de chemare în judecată, instanța a reținut că prin art. 1.531 din Codul civil este legiferat principiul reparării integrale a prejudiciului.

35. De asemenea, art. 1.535 alin. (1) se coroborează cu art. 1.521 din Codul civil, în raport cu care instanța a arătat că respectarea principiului acoperirii integrale a prejudiciului produs prin întârzierea achitării drepturilor salariale sau chiar neplata acestora se realizează nu doar prin plata drepturilor restante, ci și prin obligarea debitorului la plata de daune-interese, constând, printre altele, în dobânda legală aferentă sumelor plătite cu întârziere.

36. Cu referire la actualizarea sumei cu rata inflației, instanța a reținut că principiul ce stă la baza instituției actualizării creanței este cel al reparării integrale a prejudiciului cauzat de debitor, prin neplata la scadență a obligației.

37. Scopul actualizării fiind acela de a menține valoarea reală a obligației monetare la data efectuării plății, aceasta acordându-se cu titlu compensatoriu (*damnum emergens*), rezult, așadar, că actualizarea cu indicele de inflație, pe lângă acordarea dobânzii remuneratorii, nu conduce la o dublă

reparare a prejudiciului, ci asigură o reparare integrală a acestuia, în acord cu dispozițiile art. 1.531 din Codul civil.

38. Rezultă, prin urmare, că achitarea sumelor la o anumită dată ulterioară, care doar în parte poate fi influențată de factori economici interni (puterea de cumpărare din respectiva perioadă), nu exclude dreptul reclamantei ca sumele să fie actualizate cu indicele de inflație, pentru asigurarea respectării principiului reparării integrale a prejudiciului produs.

39. Totodată, instanța a reținut că actualizarea acoperă deprecierea monedei naționale între data nașterii creanței și cea a plății, menținând-se astfel aceeași putere de cumpărare a monedei.

40. Curtea constată că plata drepturilor salariale cuvenite pe perioada suspendării nu are în vedere o remunerație corespunzătoare unei munci prestate, ci reprezintă o despăgubire cuantificată la nivelul acestor drepturi salariale. Pentru ca despăgubirea să fie efectivă, se impune plata către reclamantă a drepturilor salariale restante, indexate și actualizate cu indicele de inflație, precum și a dobânzii legale aferente acestor drepturi.

41. Argumentul recurenței-pârâte referitor la inexistența în ceea ce o privește a unei culpe, întrucât suspendarea a operat de drept, este apreciat a fi nefondat, întrucât necesitatea despăgubirii integrale a funcționarului nu este condiționată de existența unei culpe în sarcina instituției angajatoare.

42. Curtea apreciază că toate aceste drepturi ar fi fost acordate reclamantei, dacă raportul de serviciu nu ar fi fost suspendat pentru o faptă penală presupus săvârșită, iar acordarea lor reprezintă expresia firească a respectării principiului nediscriminării față de colegii săi, dar și urmarea constatării în mod definitiv a nevinovăției reclamantei.

VI. Punctele de vedere ale părților

43. Intimata-reclamantă XX a susținut că nu s-ar impune o sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât, din punctul său de vedere, problema de drept supusă cenzurii instanței este foarte simplă și destul de clară. De altfel, a depus la dosar soluții pronunțate în alte dosare, chiar și de Curtea de Apel Craiova, în care s-a admis o astfel de acțiune și s-a stabilit că reclamanta are dreptul la actualizarea sumelor reprezentând drepturi salariale.

44. Recurenta-pârâtă a susținut că, fiind îndeplinite cumulativ toate condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu lămurirea problemei de drept ce formează obiectul prezentei cauze. A considerat că în speță nu sunt incidente dispozițiile art. 52 alin. (2) din Codul muncii și nici Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 35 din 15 mai 2023 din Dosarul nr. 513/1/2023, din interpretarea căreia nu rezultă că sumele reprezentând drepturi salariale aferente perioadei de suspendare ar fi purtătoare de dobânzi și că s-ar actualiza cu indicele de inflație, întrucât legiuitorul nu a considerat că este necesar, deoarece este o situație de excepție, un caz fortuit și nu există vreo culpă a angajatorului.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

45. Curțile de apel Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Oradea, Pitești și Timișoara au transmis multiple hotărâri judecătorești relevante cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării, precum și puncte de vedere teoretice ale judecătorilor asupra acestei chestiuni, în vreme ce Curtea de Apel Iași a comunicat doar opinia colectivului de magistrați, restul curților de apel precizând că nu au identificat practică judiciară relevantă.

46. Din toate hotărârile judecătorești trimise a rezultat conturarea unei singure dezlegări a problemei de drept, respectiv cea potrivit căreia funcționarii publici aflați în situația menționată sunt îndreptățiți la actualizarea cu rata inflației a salariilor achitate, precum și la obținerea sumelor reprezentând

contravaloarea dobânzii legale calculate începând cu data scadenței fiecărui drept salarial în parte.

47. Punctele de vedere ale colectivelor de magistrați transmise de curțile de apel ilustrează aceeași concluzie, cu o singură excepție, reprezentată de opinia Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, potrivit căreia, în esență, nu se poate realiza actualizarea și nu pot fi acordate daune moratorii, întrucât lipsește vinovăția angajatorului și întrucât art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 stabilește ce drepturi se acordă funcționarului public aflat într-o astfel de situație.

48. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul de recursuri în interesul legii nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema care formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

49. Decizia nr. 38 din 18 mai 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 27 iulie 2020, prin care a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 15.101/3/2018, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

„Interpretarea și aplicarea prevederilor art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în sensul de a se stabili semnificația sintagmei de «drepturi salariale», respectiv:

— dacă prevederile art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 se completează cu prevederile art. 52 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii;

— în cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, dacă prin sintagma «și celelalte drepturi» din cuprinsul art. 52 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii se înțelege sau nu și «vechimea în muncă», «vechimea în specialitate», «vechimea în funcția publică», «concediul de odihnă».”

50. Decizia nr. 35 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 30 iunie 2023, prin care a fost admisă sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 230/84/2022, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, și, în consecință, s-a stabilit că:

„În interpretarea și aplicarea prevederilor art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ, în contextul abrogării prevederilor art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, acordarea drepturilor salariale aferente perioadei de suspendare se realizează în condițiile art. 52 alin. (2) din Codul muncii, în raport cu prevederile art. 367 din Codul administrativ.”

51. Decizia nr. 2 din 17 februarie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 3 iunie 2014, prin care a fost admis recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, stabilindu-se că: „În aplicarea dispozițiilor art. 1082 și 1088 din Codul civil din 1864, respectiv art. 1531 alin. (1), alin. (2) teza I și art. 1.535 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, pot fi acordate daune-interese moratorii sub forma dobânzii legale pentru plata eşalonată a sumelor prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea unor drepturi salariale personalului din sectorul bugetar în condițiile art. 1 și 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, aprobată cu modificări prin Legea nr. 230/2011.”

52. Decizia nr. 21 din 22 iunie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 743 din 5 octombrie 2015, prin care a fost admisă sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă în Dosarul nr. 9.994/118/2013, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, și, în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 1079 alin. 2 pct. 3 din Codul civil de la 1864 și art. 1.523 alin. (2) lit. d) din Codul civil raportat la art. 166 alin. (1) și (4) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare [art. 161 alin. (1) și (4) din Codul muncii în forma anterioară republicării], și art. 1088 din Codul civil de la 1864, art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000, aprobată prin Legea nr. 356/2002, cu modificările și completările ulterioare, art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011, aprobată prin Legea nr. 43/2012, cu modificările și completările ulterioare, și art. 1.535 din Codul civil, s-a stabilit că dobânzile penalizatoare datorate de stat pentru executarea cu întârziere a obligațiilor de plată pot fi solicitate pentru termenul de 3 ani anterior datei introducerii acțiunii.

53. Decizia nr. 3 din 20 ianuarie 2025 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 5 martie 2025, prin care a fost admisă, în parte, sesizarea formulată de Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 6.150/117/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și, în consecință, s-a stabilit că:

„În interpretarea dispozițiilor art. 27²⁹ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, precum și a dispozițiilor art. 60 alin. (3) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, măsurile repunerii polițistului «în funcția deținută și în toate drepturile avute la data punerii la dispoziție sau suspendării, inclusiv de compensare a celor de care a fost privat pe perioada punerii la dispoziție sau suspendării» și «reputerii în toate drepturile bănești avute la data punerii la dispoziție, respectiv a suspendării din funcție, inclusiv compensarea drepturilor salariale de care au fost private pe perioada punerii la dispoziție, respectiv a suspendării din funcție, actualizate potrivit majorărilor sau indexărilor salariale» includ:

— actualizarea sumelor achitate ca urmare a repunerii în funcție cu rata indicelui de inflație;

— plata dobânzii legale penalizatoare, calculate începând cu ziua următoare scadenței fiecărui salariu lunar din perioada punerii la dispoziție și până la data plății efective;”

54. Decizia nr. 75 din 7 decembrie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 15 februarie 2021, prin care a fost admisă sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 1.879/89/2019, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, și, în consecință, s-a stabilit că:

„În interpretarea și aplicarea art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2019 privind eşalonarea plății drepturilor salariale restante pentru unele categorii de personal din sistemul justiției, aprobată prin Legea nr. 224/2019, raportat la art. 1.531 și 1.535 din Codul civil, art. 166 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 1-3 din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, aprobată prin Legea nr. 43/2012, cu completările ulterioare, alături de dobânda remuneratorie prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2019, se pot acorda dobânzi

penalizatoare la drepturile salariale restante ce intră în domeniul de aplicare al aceluiași act normativ pentru perioada anterioară emiterii ordinelor/deciziilor de acordare a drepturilor salariale, respectiv diferența dintre dobânda penalizatoare și cea remuneratorie, pentru perioada ulterioară emiterii acelorași ordine sau decizii.”

IX. Jurisprudența Curții Constituționale

55. Nu a fost identificată jurisprudență relevantă.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

56. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

Asupra admisibilității sesizării

57. Admisibilitatea sesizării va fi circumscrisă atât condițiilor speciale instituite prin dispozițiile art. 1 și 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2004, cât și celor ce decurg din cuprinsul art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, a căror incidență este atrasă ca efect al normei de trimitere din art. 4 al ordonanței la prevederile Legii nr. 134/2010, cu ale cărei dispoziții arată că se completează.

58. În lumina acestor dispoziții legale, condițiile de admisibilitate a unei sesizări formulate în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, precum este cazul prezent, sunt circumscrise următoarelor elemente:

— existența unei cauze în curs de judecată care să privească fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze (de dreptul muncii, de contencios administrativ și fiscal);

— instanța de trimitere să judece cauza în primă instanță ori în calea de atac;

— sesizarea să privească o chestiune de drept;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept;

— chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

59. Evaluând elementele sesizării, se rețin următoarele:

Sesizarea provine dintr-un litigiu având ca obiect obligarea unei autorități publice la plata către un funcționar public plătit din fonduri publice a unor sume reprezentând actualizarea cu indicii prețurilor de consum a drepturilor salariale achitate funcționarului pentru perioada cât a avut suspendat raportul de serviciu, respectiv daune moratorii aferente sumei menționate anterior.

Așadar, litigiul se înscrie astfel în domeniul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, astfel cum este acesta descris prin art. 1 alin. (1) și (2) din actul normativ menționat.

60. Curtea de Apel Craiova este investită cu soluționarea acestei cauze în ultimă instanță, în virtutea competenței sale legale conturate prin art. 8 și art. 10 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

61. Chestiunea sesizată este chiar cea dedusă judecății în cauza cu al cărei recurs instanța de judecată a fost investită, verificându-se, așadar, și condiția de admisibilitate a legăturii de determinare, anume ca de chestiunea sesizată să depindă soluționarea pe fond a litigiului.

62. Cât privește condiția distinctă de admisibilitate ca sesizarea să privească o „chestiune de drept”, se observă că motivarea încheierii de sesizare o omite, rezumându-se la evocarea celorlalte condiții de admisibilitate prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, instanța de trimitere arătând că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pe calea mecanismului dezlegării chestiunii de drept în temeiul ordonanței de urgență nu este circumscrisă acestei condiții.

63. Contrar aprecierii instanței de trimitere, admisibilitatea investiției Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile în temeiul art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu poate fi desprinsă de condiția existenței unei chestiuni reale, veritabile de drept, care să necesite recurgerea la mecanismul hotărârii prealabile, nefiind posibilă investiția instanței supreme asupra oricărei chestiuni de drept subsumate cauzei acțiunii deduse judecății instanței de trimitere. Adoptarea punctului de vedere al instanței de trimitere ar rezuma rolul instanțelor de drept comun la o simplă și mecanică activitate „de trimitere” și de „preluare” apoi, în hotărârile acestora, a dezlegărilor date în mecanismul hotărârii prealabile, în timp ce Înaltei Curți i-ar atribui funcții similare instanței care judecă prin delegare.

64. Expunerea de motive din cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 — care evocă nevoia clarificării, încă dintr-o fază incipientă, a chestiunilor dificile de drept —, dar și norma de trimitere din cuprinsul art. 4 al ordonanței de urgență, în virtutea căreia dispozițiile acesteia se completează cu prevederile Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, îndreptățesc concluzia că interpretarea literală și izolată a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, în sensul că nu s-ar impune condiția existenței unei reale chestiuni de drept asupra căreia urmează a se pronunța instanța supremă, nu este conformă literei și spiritului actului normativ.

65. Sintagma „chestiune de drept” nu poate fi sinonimă cauzei acțiunii, ci are un caracter autonom, iar condițiile ce trebuie verificate pentru constatarea existenței ei sunt cele conturate în jurisprudența dezvoltată în aplicarea dispozițiilor art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă. Cerința ca dezlegarea problemei de drept să reflecte o dificultate considerabilă este așadar subsumată logic condițiilor de admisibilitate a sesizărilor formulate atât în temeiul prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă, cât și în temeiul art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, de vreme ce prin aceste mecanisme instanța supremă realizează nemijlocit funcția de asigurare a unei jurisprudențe unitare, hotărârea prealabilă reprezentând un mijloc eficient de a preveni apariția practicii neuniforme, în contextul în care instanțele de trimitere se confruntă cu chestiuni de drept ce au aptitudinea de a constitui izvor al jurisprudenței neunitare, prin caracterul neclar, incomplet sau echivoc al normelor în analiză.

66. În legătură cu această cerință de admisibilitate, instanța supremă a statuat constant că, în privința sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile, trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății (a se vedea în acest sens, spre exemplu, deciziile Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 90 din 4 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 1 martie 2018, sau nr. 113 din 9 decembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 29 ianuarie 2025).

67. Rămân astfel valabile cazurile incontestabile în care s-a stabilit că nu se verifică condiția dificultății chestiunii de drept,

conturate în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept sesizat în temeiul art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, cum ar fi: a) claritatea normei, când aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod atât de evident, încât nu lasă loc de îndoială cu privire la modul de soluționare a întrebării adresate; b) când se solicită instanței supreme determinarea chiar a normei juridice aplicabile unui raport juridic, atribut ce intră și trebuie să rămână în sfera de competență a instanței de judecată; c) când chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită și-a clarificat înțelesul în practica judiciară, din hotărârile cercetate rezultând că normele de drept în discuție au primit, într-o majoritate covârșitoare, aceeași interpretare; d) când pe calea hotărârii prealabile se solicită completarea legii; e) când se solicită lămurirea unor aspecte ce se regăsesc tranșate în jurisprudența constantă și clară a Curții de Justiție a Uniunii Europene (C.J.U.E.), a Curții Europene a Drepturilor Omului (C.E.D.O.), a Curții Constituționale ori a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

68. Prin raportare la aceste exigențe expuse, se constată că sesizarea formulată nu întrunește condiția de admisibilitate de a privi „o chestiune de drept” care să fie reală, generată de nevoia lămuririi sensului și înțelesului unor norme de drept imperfecte, lacunare sau neclare, apte să devină sursă a unor interpretări divergente și, pe cale de consecință, a unei jurisprudențe neunitare, date fiind argumentele care succedă.

69. Astfel, se constată că întrebarea preliminară cu care a fost sesizată instanța supremă nu cuprinde identificarea de către instanța de trimitere a unor norme de drept neclare, imperfecte, apreciate ca fiind apte a genera poziții divergente de interpretare, considerate ca fiind deopotrivă pertinente, și care să justifice astfel necesitatea dezlegării de principiu, în scopul împiedicării apariției unei jurisprudențe neunitare în materie.

70. Preliminar, trebuie precizat că, deși Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici — deci inclusiv art. 86 alin. (2) și (3) din cadrul său — a fost abrogată începând cu data de 5 iulie 2019, prin dispozițiile art. 597 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ intrat în vigoare la aceeași dată prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, ea rămâne totuși aplicabilă situațiilor în care perioada suspendării din funcția publică s-a epuizat sub imperiul legii (precum este cazul în prezenta speță). Concluzia se impune ca urmare a principiului juridic al neretroactivității legii, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituția României, republicată, și de art. 6 alin. (1) din Codul civil, relevante fiind și dispozițiile art. 622 alin. (1) din Codul administrativ, interpretate conform argumentului *a fortiori* al metodei raționale de interpretare a normelor juridice: „(1) Funcționarilor publici ale căror raporturi de serviciu sunt suspendate în temeiul Legii nr. 188/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la data intrării în vigoare a prezentului cod li se aplică dispozițiile legale în vigoare la data suspendării acestora.”

71. Continuând, se observă că prin sesizarea pendinte, curtea de apel solicită instanței supreme să dezlege dacă prevederile art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 stabilesc dreptul funcționarului public, a cărui suspendare din funcția publică dispusă conform art. 86 alin. (2) din același act normativ a încetat, de a solicita — respectiv obligația corelativă a angajatorului de a acorda — despăgubiri reprezentând actualizarea cu indicii de inflație a drepturilor salariale cuvenite pentru perioada suspendării și dobânzi penalizatoare aferente, prin trimitere la dispozițiile art. 166 alin. (4) din Codul muncii, art. 1.531 alin. (1) și alin. (2) teza I și art. 1.535 alin. (1) din Codul civil.

72. Cu alte cuvinte, ceea ce se solicită concret Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este să stabilească dacă prevederile art. 86 alin. (3) din lege se pot corobora cu dispozițiile art. 166 alin. (4) din Codul muncii, art. 1.531 alin. (1) și alin. (2) teza I și art. 1.535 alin. (1) din Codul civil, spre a se recunoaște dreptul funcționarului public aflat în situația expusă

la acordarea de despăgubiri reprezentând actualizarea cu indicii de inflație a drepturilor salariale cuvenite și dobânzi penalizatoare aferente.

73. Se urmărește, așadar, a se stabili dacă, față de caracterul special al normei vizate, anume art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, ar fi aplicabile în speță și alte dispoziții legale cu o sferă de aplicabilitate mai largă. Sesizarea prezintă ridică, așadar, problema de drept asupra posibilității completării textului legal enunțat cu normele din legislația muncii și din dreptul comun civil.

74. Or, în privința acestei probleme de drept privind stabilirea unei astfel de complementarități, se constată că prin Decizia nr. 38 din 18 mai 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, enunțată la pct. VIII din prezenta decizie, instanța supremă a ilustrat eșafodajul juridic de rezolvare, stabilind, totodată, că problema de drept nu este dificilă.

75. Astfel, în cadrul deciziei menționate, s-a arătat: „99. Sesizarea ce ridică o problemă de principiu asupra posibilității completării cu normele din legislația muncii nu prezintă nicio dificultate și nu impune o rezolvare pe calea unei hotărâri prealabile, întrucât își găsește răspunsul, identificat și de curtea de apel, în norma de trimitere din cuprinsul aceluiași act normativ în care se regăsește și art. 86 alin. (3). Astfel, potrivit prevederilor art. 117 din Legea nr. 188/1999, «Dispozițiile prezentei legi se completează cu prevederile legislației muncii, precum și cu reglementările de drept comun civile, administrative sau penale, după caz, în măsura în care nu contravin legislației specifice funcției publice».

100. Reglementarea din Legea nr. 188/1999 are un caracter special, justificat de aplicabilitatea unei anumite categorii socioprofesionale, adecvat activității avute în vedere.

101. *Specialia generalibus derogant* este un principiu care implică faptul că norma specială derogă de la norma generală, iar norma specială este de strictă interpretare. Fiind derogatorie de la norma generală, rezultă că norma specială se aplică ori de câte ori situația respectivă intră sub incidența prevederilor sale, deci norma specială se aplică prioritar față de norma generală.

102. Înalta Curte de Casație și Justiție constată că posibilitatea unei completări cu prevederile din legislația muncii a oricăror dispoziții din Legea nr. 188/1999, deci nu doar ale art. 86 alin. (3) din acest act normativ, la care face referire instanța de sesizare, este reglementată prin dispozițiile art. 117 din lege, în care se prevăd și condițiile unei astfel de completări, respectiv în urma unei verificări a măsurii în care aceste dispoziții nu contravin normelor din legislația specifică funcției publice.

103. Interpretarea urmărește cunoașterea înțelesului exact al normei, clarificarea sensului și scopului acesteia, astfel încât procedura pronunțării hotărârii prealabile nu poate fi folosită în cazul în care aplicarea dreptului se impune într-un mod atât de evident, încât nu lasă loc de îndoială cu privire la modul de soluționare.

104. Găsindu-și rezolvarea de principiu în cuprinsul unei norme legale, al cărei conținut nu ridică dificultăți de interpretare, în ce privește prima întrebare nu este îndeplinită cerința reținută ca atare în cadrul jurisprudenței dezvoltate în aplicarea prevederilor art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, a gradului de dificultate a chestiunii de drept, de natură a conduce la antrenarea mecanismului de unificare reprezentat de sesizarea instanței supreme și nu necesită intervenția prin pronunțarea unei hotărâri prealabile. (...)

106. (...) Rămâne atributul exclusiv al instanței de trimitere să soluționeze cauza cu judecata căreia a fost investită, aplicând, în acest scop, mecanismele de interpretare a actelor normative.”

76. Raportat la aceste statuări expuse prin citat, se observă că problema de drept a posibilității de completare a dispozițiilor art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 cu normele din legislația

muncii sau cu reglementările de drept comun civile, precum cele ilustrate de instanța de trimitere în cadrul sesizării prezente, a primit anterior vectori de rezolvare din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție, fiind concomitent considerată o chestiune de drept lipsită de dificultate.

77. Împrejurarea că în cadrul sesizării prezente normele din legislația muncii și reglementările de drept comun civile invocate sunt distincte de cele individualizate în cadrul Deciziei nr. 38 din 18 mai 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, nu modifică datele problemei, chestiunea de drept de rezolvat rămânând în esență aceeași, respectiv determinarea posibilității complinirii prevederilor speciale ale art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 cu dispozițiile cu aplicabilitate mai largă din Codul muncii sau din Codul civil. Art. 166 alin. (4) din Codul muncii, art. 1.531 alin. (1) și alin. (2) teza I și art. 1.535 alin. (1) din Codul civil, invocate de instanța de trimitere, reprezintă norme juridice care aparțin tot legislației muncii, respectiv dreptului comun civil.

78. Convergent, se remarcă și împrejurarea că instanța de trimitere însăși atestă în mod expres în cuprinsul încheierii de sesizare faptul că, prin jurisprudența pronunțată în mecanismele de unificare a practicii judiciare, „instanța supremă și-a exprimat punctul de vedere cu referire la chestiunile sesizate”, curtea de apel individualizând în acest sens mai multe decizii, regăsite și supra la punctul VIII.

79. Or, rolul și funcția mecanismelor de unificare a practicii judiciare nu vor fi mai energic asigurate prin pronunțarea repetată în interpretarea și aplicarea unor texte de lege diferite, dar care conțin la bază una și aceeași problemă de drept, întrucât existența unei hotărâri prealabile sau a unei hotărâri în interesul legii trebuie văzută mai puțin ca un argument de forță obligatorie, cu care sunt înzestrate dezlegările instanței supreme prin efectul art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă, respectiv art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, cât mai ales ca o sursă ori ca un instrument util instanțelor de judecată în procesul de aplicare a legii, prin soluțiile pe care le oferă atât la o problemă de drept punctuală, cât și la altele identice ori similare, chiar încorporate în alte texte de lege decât cele care au constituit obiectul sesizării.

80. Totodată, trebuie subliniat și faptul că mecanismul unificator al hotărârii prealabile prezent nu poate fi utilizat nici pentru îmbunătățirea legislației ori pentru adaptarea soluției legislative deja prevăzute de legiuitor, nefiind acesta rolul atribuit acestei proceduri.

87. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.553/104/2023, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile privind dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„În contextul suspendării raportului de serviciu în conformitate cu dispozițiile art. 86 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, cu modificările și completările ulterioare, art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici dă dreptul funcționarului public de a solicita și în același timp incumbă obligația angajatorului de a acorda despăgubiri reprezentând dobânzi penalizatoare și actualizarea cu indicele de inflație a drepturilor salariale în condițiile art. 166 alin. (4) din Codul muncii, art. 1.531 alin. (1) și alin. (2) teza I și art. 1.535 alin. (1) din Codul civil”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 30 iunie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent-șef,
Oana Cristina Popescu

81. Multiplele hotărâri judecătorești transmise de instanțele de judecată și punctele de vedere exprimate de colectivele de judecători ilustrează unanim adoptarea unei singure soluții în privința acestui tip de acțiuni, jurisprudența uniform dezvoltată confirmând astfel concluzia inexistenței unei veritabile chestiuni de drept și lipsind de fundament singurul argument al instanței de trimitere relativ importanței dezlegării de către instanța supremă a prezentei chestiuni de drept, respectiv că „prin această modalitate se asigură unificarea practicii judiciare în această problemă de drept”.

82. Se observă că doar Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a exprimat în privința problemei de drept un punct de vedere diferit, însă doar la nivel teoretic, el reprezentând un contraexemplu singular, izolat și deci lipsit de vitalitate juridică în ansamblul jurisprudenței naționale.

83. Așadar, inclusiv din perspectiva caracterului uniform al jurisprudenței naționale pronunțate în domeniu, nu se întrezărește riscul apariției și dezvoltării unei practici judiciare neunitare, astfel încât să devină necesară activarea mecanismului preventiv de uniformizare reprezentat de pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

84. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept observă și că niciunul dintre considerentele încheierii de sesizare nu ilustrează vreo dificultate de interpretare a normelor juridice invocate. Instanța de trimitere nu a exprimat niciun dubiu asupra modului de interpretare a respectivelor prevederi legale, fie ele privite individual sau sistematizat, mod pe care l-a enunțat tranșant în cuprinsul punctului său de vedere expus asupra problemei de drept.

85. Așadar, în acest context ilustrat, devine evident că sesizarea prezentă nu se referă la o chestiune de drept care să fie dificilă, care să necesite cu pregnanță a fi lămurită și care să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării sale de principiu pentru preîntâmpinarea generalizării practicii neunitare.

86. Pentru toate aceste considerente, sesizarea prezentă va fi respinsă ca inadmisibilă, aceasta fiind, de altfel, practica constantă a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, concretizată, de exemplu, în Decizia nr. 59 din 9 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020.

RECTIFICĂRI

În cuprinsul anexei la Hotărârea Guvernului nr. 714/2025 pentru suplimentarea sumei prevăzute ca justă despăgubire, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 399/2023 privind declanșarea procedurilor de expropriere a tuturor imobilelor proprietate privată care constituie coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică de interes național „Lărgire la 4 benzi a Centurii Rutiere a Municipiului București Sud între A2 km 23 + 600 și A1 km 55 + 520 și Amenajare punct de întoarcere în soluție giratorie pe CB în zona autostrăzii A1” — Lot 2 — „Lărgire la 4 benzi a Centurii Rutiere a Municipiului București Sud între km 54 + 700 și DN 5 km 40 + 000”, aprobarea listei imobilelor proprietate publică a statului, precum și a listei imobilelor proprietate publică a unităților administrativ-teritoriale, care fac parte din coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică de interes național, precum și modificarea anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 399/2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 8 septembrie 2025, se fac următoarele rectificări:

— la poziția nr. crt. 1, în dreptul proprietarului Ungureanu Constantin, în coloana nr. 16 „Valoarea de despăgubire totală, conform Legii nr. 255/2010 (lei)”, în loc de: „129.908,61” se va citi: „129.907,61”;

— la poziția nr. crt. 1, în dreptul proprietarilor Calinescu Lenuta, Lupu Florentina Mariana, Calinescu Milena Georgiana, Calinescu Aurelia Raluca, în coloana nr. 16 „Valoarea de despăgubire totală, conform Legii nr. 255/2010 (lei)”, în loc de: „137.398,31” se va citi: „137.397,31”;

— la poziția nr. crt. 1, în dreptul proprietarilor Repezis George, Repezis Rodica, în coloana nr. 16 „Valoarea de despăgubire totală, conform Legii nr. 255/2010 (lei)”, în loc de: „145.188,48” se va citi: „145.187,48”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

